

Невена Борисова

Да останеш сам през нощта

Когато си сам в тъмното... не си съвсем сам.

Часовникът тракаше така, както туптеше и сърцето на Ан Милър. Тя седеше на края на леглото си тиха и уплашена. Разсеяно гледаше майка си, която сновеше забързана из стаята така, че човек очакваше всеки миг да се чуе трясък от паднала ваза. Тази вечер не трябваше да остава сама. Не и сама с Нея. Ан отчаяна загледа вратата, където всеки момент щеше да се позвъни. Ако майка ѝ не беше тук, Хилда не би влязла през вратата. Тя можеше да влезе през достатъчно други места. Прозорци например. Фактът, че се намираха на десетия етаж, ни най-малко не смущаваше Хилда. Но Ан беше много повече от смутена. Напоследък сънуваше кошмари. Страшни кошмари, от които губеше апетит и се пукаха кръвоносните съдове в очите ѝ. Но хубавото бе, че сутринта идваше, а кошмарът с дълбока въздишка си тръгваше и я оставяше доволна от действителността. Но ето, че Хилда бе действителност.

Бе действителна всяка вечер в осем вечерта. Винаги готвеща своите палачинки. Своите скапани, гадни палачинки. Те никога не свършваха. Трябваше да свършат, но просто не го правеха. Вземеш си палачинка, втора, трета, а чинията си оставаше пълна... Понякога Ан тъпчеше палачинки с ярост. Малиновия сироп течеше по брадичката ѝ, но тя ядеше ли, ядеше. И чакаше чинията да свърши. Веднъж за малко да умре от преяждане. Започна да се души, зави ѝ се свят. Но дори и тогава тя виждаше пълната чиния и чуваше смеха на Хилда. Всяко живо същество, но-ещо сърце в гърдите си би се трогнало, но не и тя...

Хилда винаги се смееше, когато на Ан ѝ се плачеше. Казваше, че няма нищо по-смешно от човешките сълзи. „Винаги, когато някой плаче, друг се смее!“ – обичаше да казва тя.

Госпожа Милър тъкмо приключи с тоалета си, вече готова за театър, когато на вратата се позвъни.

Ан преглътна. Как ѝ се искаше да каже на мама! Но после си спомни за предупреждението на Хилда и преглътна още веднъж. В следващия момент само безпомощно наблюдаваше как вратата се отваря. Разбира се, това беше Хилда. Ослепителна в новия си бял костюм (за който Ан бе сигурна, че няма нужда от гладене, нито от пране и винаги щеше да бъде така изряден и красив, както и тази, която го носеше), тя се усмихна учтиво на разбърбилата се госпожа Милър, която направо обожаваше бавачката на дъщеря си. Тя често разправяше на близки и познати, че се чуди как такова „красиво и очарователно момиче“ се занимава с това да гледа деца по домовете. Да... това бе Хилда. Зеленоокото момиче, което всички харесваха от пръв поглед. Самата Ан, щом видя я видя

за първи път, реши, че иска да изглежда точно така, когато порасне. Но още същата вечер разбра не само, че не иска да бъде като нея, но и че никое от децата, които е гледала, не би искало да бъде.

Хилда закачи палтото на закачалката и леко докосна косата си.

– Ти, Ан, качи се в стаята си, аз ще сготвя палачинки и тогава ще те повикам!

Ан мълчаливо се подчини. От стаята си чу как колата а майка ѝ потегли. После в къщата настана тишина. Ан не знаеше какво става долу... а и, по дяволите, за нищо на света не би искала да научи! Тя стана и заключи стаята си. После се бухна в леглото си и неспокойно зачете една книжка с приказки. Минаха час, два, тя не знаеше колко точно, когато чу почукване на вратата. Ан настръхна. Книгата се изхлузи от ръцете ѝ и глухо тупна на пода. След около две минути Ан облекчено почечи да посегне към книгата си.

– Знаеш, че е време за вечеря... Не карай палачинките да чакат, мое малко страхливче.

Тънкият ѝ глас минаваше през ключалката и изпълваше стаята. Кънтеше в ушите на Ан като ехо. Малкото момиче усети, че това, което се случва, не е по силите ѝ. Нещо в нея се разтърси, очите ѝ потъмняха и тя избухна:

– Ти си мръсна, гадна вещица! Сигурна съм, че имаш безброй големи брадавици с косми по тях и че си много стара и грозна. Когато мама си дойде, ще ѝ кажа как се държиш с мен! Тя ще ми повярва и вече няма да те обича! Мразя те, мразя те!

Ан се разтърси в конвулсии, цялата трепереше. По едно време вдигна глава. Тя си бе отишла. Момиченцето се ослуша... сигурно пак щеше да проговори и да я стресне. Но мина доста време, тя прочете книгата и ожадня. Стана и се запъти към бюрото си, където беше каната с вода. Изведнъж усети нокът, който я гали по бузата. Обърна се.

– Палачинките изстинаха и мама много се ядоса, че не искаш да ядеш!

Ан изпищя.

Когато госпожа Милър се върна късно през нощта, тя завари дъщеря си сама на масата. Ядеше палачинки.

– Но къде е Хилда? – попита майка ѝ силно разтревожена.

– Каза, че не иска вече да е детегледачка, защото малките момиченца много, ама МНОГО я ядосват. И че определено е по-лесно да бъдеш малко момиче. М-м-м... Тези палачинки са прекрасни!

Тя погледна майка си. Очите ѝ бяха зелени.

КРАЙ

© Невена Борисова

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/632>]